

De slaap en de droom vergezellen de mens al van oudsher als twee raadselachtige reisgenoten.

In de Griekse mythologie heet de god van de slaap Hypnos, hij woont in een donkere grot, omgeven door papavers, aan de rivier van de vergetelheid. Als Hypnos slaapt, waakt zijn zoon Morpheus – de god van de dromen – over hem.

Tegenwoordig deelt de wetenschap de slaap in twee hoofdfases in: de diepe slaap en de remslaap. Tijdens de diepe slaap zijn de elektrische golven in de hersenstam heel groot en traag. Maar twee of drie keer per nacht worden de golven even kort en snel als bij wakkere mensen. Die fase wordt de remslaap genoemd (rem is een afkorting van Rapid Eye Movement), aangezien ook de ogen zich dan snel bewegen.

Parasomnie is een verzamelnaam voor functiestoornissen waarbij de hersenen zich gedeeltelijk in slapende en gedeeltelijk in wakende toestand bevinden.

De goed gedocumenteerde stoornis die slaapwandelen wordt genoemd, of somnambulisme, komt bij vijf procent van alle kinderen voor, maar is bij volwassenen veel zeldzamer.

Zoals de meeste vormen van parasomnie vindt slaapwandelen bijna uitsluitend tijdens de diepe slaap plaats en duurt het maar een paar minuten, maar er zijn ook mensen die in de remfase slaapwandelen. Bij hen worden in de droom fysieke handelingen geactiveerd, zoals zich aankleden, de deur van het slot halen en het huis uit gaan.

PROLOOG

Het zilvergrijze licht uit de regenhemel glinstert in de rusteloze kringen van de waterplassen, in de druppels die van het dak vallen en in de overvolle zinken tobbe.

Mama staat in de regen op het steengruis tussen opa's roestige auto en de houtschuur. Haar blonde haar is kletsnat en haar beha en spijkerbroek zijn donker geworden van het vocht.

Het bloed uit haar wonden wordt door de regen weggespoeld, maar er komt meteen nieuw bloed voor terug.

Vanochtend heeft ze overal in haar lichaam gesneden. Het mes heeft ze in de hal op de vloer gegooid, waarna ze het huis op blote voeten heeft verlaten.

De jongen kijkt de hal in en ziet de bebloede deurkruk, het bobbelige behang aan de muren, de plankenvloer met het mes en een lege jeneverfles, die tussen de zeillaarzen van zijn vader staat.

De hele nacht heeft zijn moeder gepraat met de jerrycan met benzine in de auto en met de bijl in de schuur, ze heeft tegen allebei geschreeuwd en vervolgens smekend uitgeroepen of papa niet alsjeblieft thuis wil komen.

De jongen gaat terug naar zijn kamer en kijkt naar haar door het raam. De regen klettert op het metalen dak en de vensterbank voor hem.

De dakgoot zit vol met oude bladeren en stroomt over.

De met plastic omhulde staalkabel om de linkerpols van de jongen loopt langs een stang die aan het plafond is vastgeschroefd. De lijn stelt hem in staat zich vrij door zijn kamer te bewegen. Hij kan in bed liggen, voor het raam staan en op de vloer zitten spelen met zijn speelgoed.

Hij heeft een rubberen trol met oranje haar, spits als een vlam, een

buigbare Roze Panter en een Amerikaanse politiewagen met een blauw zwaailicht dat het één week heeft gedaan.

Als hij aan de kabel vastzit, kan hij in het halletje komen en in de wc, maar niet bij de voordeur. Als hij zijn arm uitstrekt en de kabel zo strak trekt dat zijn pols ervan brandt en hij het voelt trekken onder zijn oksel, kan hij de keuken met de opengebroken vloer in kijken.

Zijn moeder haalt de bijl uit de schuur, stapt de regen weer in en staat met haar hoofd omlaag naast de stapel autobanden en roestige motorblokken.

Het neonlicht van het grote reclamebord over tractorservice laat de regendruppels achter haar oplichten. Ze tilt haar kin op, draait zich langzaam om, wijst naar hem achter het raam en loopt met grote passen naar het huis.

INLEIDING

Het gigantische ruimteschip Razor Crest zweeft kalmpjes door het donker en de stilte. De moeder glimlacht als ze naar haar zoon kijkt. Zijn gezicht is bleek in het maanlicht dat door het verzegelde raam valt. Tussen zijn wenkbrauwen is vaag een rimpel te onderscheiden.

Zijn buik en borstkas laten een regelmatige ademhaling zien.

Na het bad, de avondboterham en het tandenpoetsen heeft ze hem 15 milligram fenothiazine gegeven en nu slaapt hij diep.

Ze voelt zich nog steeds gestrest, omdat Robert kwam toen de jongen nog wakker was, omdat ze heeft gelogen tegen haar zoon en heeft gezegd dat het een bezorger was die kopieerpapier kwam brengen.

De lens van de babymonitor is op zijn slapende lichaam gericht.

In de slaapkamer ontstaat een zwakke luchtbeweging, hoe voorzichtig ze ook opstaat, en het grote ruimteschip van grijze lego schommelt aan zijn nylon koorden.

Ze sluipt zo stil als ze kan de gang in, duwt de deur dicht en wil de sleutel omdraaien in het slot als er in de kamer iets op de grond ploft.

Ze houdt haar adem in en luistert aan de deur.

Hij slaapt.

In de grote slaapkamer klinkt zachte muziek, ook al heeft ze tegen Robert gezegd dat hij geen geluid mag maken. Ze doet de deur op slot, trekt haar jurk recht, loopt de gang door, langs de deur met het raam en de trap naar beneden.

Robert zit in het donker in de leunstoel met zijn telefoon in zijn hand. Hij fluistert sorry tegen haar. Ze kan een glimlach niet bedwingen als ze hem aankijkt. Met zijn korte, golvende haar, de zilveren munt om zijn hals en zijn blote borstkas is hij net een jonge Romeinse keizer.

‘Hij slaapt,’ zegt ze.

‘Oké, waar wachten we nog op,’ zegt hij met een glimlach.

‘Altijd op jou, als je het mij vraagt,’ antwoordt ze.

‘Ik ben er, ik ben hiernaartoe gekomen,’ zegt hij en hij staat op.

Je kwam, je zag, je overwon, denkt ze en ze loopt naar het raam, schuift de gordijnen open en voelt een plotselinge angst opwellen. Boven de boomtoppen hangt een enorme vollemaan, pokdalig en zil-vergrijs. Onder aan de oprit naar het huis staat Roberts roestige auto in de schaduw van de esdoorn.

‘Is hij ooit te vroeg thuisgekomen?’ vraagt Robert.

‘Toch ben ik er niet gerust op,’ zegt ze en ze kijkt hem aan.

‘Kom op, ik heb een fles bubbels gejat uit...’

‘Wacht,’ valt ze hem in de rede en ze slaat een hand voor haar mond.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Ik bedacht opeens dat ik de sleutel per ongeluk twee keer heb omgedraaid.’

‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Op zich niets, maar ik wil snel bij hem kunnen zijn als het nodig is,’ zegt ze en ze loopt de slaapkamer uit.

De gang is donker en koel.

De stofzuiger staat tegen de muur met het snoer eromheen gewikkeld.

Als ze voor de deur van haar zoon blijft staan, kijkt ze onwillekeurig over haar schouder. Robert staat vlak achter de drempel en laat de fles mousserende rosé zien die hij in de keuken heeft gevonden. Altijd zo enthousiast. Ze glimlacht, steekt haar duim naar hem op en draait dan de sleutel een slag terug.

Ze hoort een klik in het mechanisme.

Ze wil haar oor tegen de deur leggen, maar staakt haar beweging als ze een gedempte plof in de slaapkamer hoort.

Als ze terugkomt, staat Robert midden in het maanlicht te wachten met twee volle glazen. Hij geeft een ervan aan haar en kijkt haar diep in de ogen.

Ze proosten, kussen elkaar en drinken. Hun schaduwen bewegen spookachtig over de oude avondmaalbel die boven het tweepersoonsbed aan de muur hangt.

‘Lekker,’ zegt hij en hij gaat op de rand van het bed zitten.

Op het scherm van de monitor is het rustige gezicht van de jongen te zien en het regelmatige tempo van zijn ademhaling onder de lichtblauwe deken. Uit de luidspreker komt een knisperend geluid als hij in zijn slaap met zijn handje over het laken gaat.

Robert drinkt zijn glas leeg, zet het op het kastje, naast de fles, loopt naar haar toe, bukt en geeft haar een tedere kus op de mond.

Voorzichtig zet ze haar glas op het nachtkastje, ze legt haar handen op zijn heupen en kijkt in zijn felle ogen.

‘Wat denk je?’ vraagt ze zonder haar glimlach te kunnen verbergen.

‘Wat denk je?’

Ze kijkt omlaag en ziet dat zijn spijkerbroek strak zit, ze zoent hem een paar keer zacht op de gulp, totdat hij stijf wordt en de stof zo gespannen staat dat de rits zichtbaar wordt.

‘Kom maar,’ glimlacht ze.

Ze verplaatst zich naar het bed, duwt een kussen weg, gaat op haar rug liggen en checkt de monitor. In het koele licht van de vollemaan lijkt het gezicht van haar zoon op een loden ei. Robert maakt zijn spijkerbroek open en wankelt als hij hem uitschopt. Hij kruipt op het bed, zoent haar op haar venusheuvel en blaast warme lucht door haar kleren.

Ze voelt vlinders in haar buik als hij zijn handen onder haar jurk stopt, haar slip uittrekt en haar benen spreidt.

‘Kom,’ fluistert ze en ze kijkt naar de donkere deur.

Hij gaat op haar liggen en zoent glimlachend haar mond. Ze hijgt zacht, terwijl hij langzaam bij haar naar binnen glijdt. Haar dijen worden uit elkaar geduwd en in een stil moment omsluit ze hem volledig.

Haar tepels worden stijf tegen de zachte binnenkant van de beha.

Hij trekt zich terug en begint ritmisch en steeds heftiger te stoten. Het bed bonst tegen de muur en opeens begint de avondmaalbel ritmisch mee te klingelen.

In gedachten ziet ze een in de steek gelaten jongen, die door het dennenbos loopt met een belletje aan een koord om zijn nek.

Ze kijkt naar de monitor, drukt de gedachten weg, doet haar ogen dicht en vindt de weg terug naar het genot. Haar borsten schommelen mee met de stoten en ze spant haar dijbenen en bekkenbodemp, ze houdt zijn golvende rug vast, komt dichterbij, ontspant een paar seconden hijgend, spant haar spieren en krijgt een langdurig orgasme.

Ze probeert zachtjes te kreunen, ze buigt haar tenen, ze voelt het zweet onder haar haar en hoort in de verte een auto stoppen op straat.

Robert gaat door, hij ademt snel, stoot harder, ejaculeert met een doffe uitademing en ligt dan hijgend boven op haar. Het stroomt uit haar, tussen haar billen door.

Zijn hart bonst snel tegen het hare.

Die slagen, denkt ze, dat aftellen.

Terwijl ze met elkaar verstrengeld liggen, denkt zij aan wat ze daarna zullen doen: de wijn opdrinken en in bed fantaseren over hun toekomst samen.

Met een ruk schrikt ze wakker in het donker van een harde bons. Het slaapkamerraam staat wijd open.

Een dakpan valt met een klap kapot op het gras en dan klinkt er een vreselijke gil.

De novemberlucht boven het centrum van Vårberg heeft de kleur van donker gietijzer gekregen. Het loopt tegen drie uur 's nachts en de straten zijn leeg.

Een politiewagen rijdt langzaam langs de getraliede ramen van een schoonheidssalon.

De collega's John Jakobsson en Einar Bofors zitten zwijgend naast elkaar. Ze praten al bijna een jaar niet meer met elkaar. Als ze niet hoeven te communiceren, zwijgen ze.

De zak met de resten van hun vette hap staat op de vloer bij Einars voeten en koude frituurlucht vult de auto.

John trommelt op het stuur en denkt als gewoonlijk aan het grauwe gezicht van zijn oudere broer, terwijl hij door de voorruit kijkt.

Stoffige ramen met reclame reflecteren het licht vanaf de ingang van de metro. Afval, oude bladeren en kapot glas hebben zich verzameld tussen de betonnen palen van de galerij.

Voor de Stadsmissie liggen lege spuitbussen, plastic tassen en platgetrapte dozen. In gedachten verzonken rijden de agenten langs het parkeerterrein en slaan bij de Ethiopische kerk rechts af.

In het licht van de straatlantaarns beginnen grote sneeuwvlokken te dwarrelen en het hele stadsdeel krijgt opeens een sprookjesachtig aanzien.

Voor John is het net een onaangename groet uit zijn kindertijd.

Het melkachtige licht van het scherm van de POLMAN-unit schijnt op zijn stevig gebalde vuist. Einar wil net zijn blikje snustabak pakken, als ze een oproep krijgen van de regiomeldkamer.

Het gaat om een inbraak die op dat moment plaatsvindt op de camping van Bredäng.

Einar beantwoordt de oproep, terwijl John achter de supermarkt langs rijdt, om de groene glasbakken heen, en weer de weg op.

‘De camping is in de winter gesloten en de eigenaar zit in Florida,’ vertelt de centralist. ‘Maar de beveiligingscamera’s staan in verbinding met zijn telefoon en hij kan zien dat er nu licht brandt in een van hun caravans.’

Zonder sirene of zwaailicht rijdt de politiewagen met verhoogde snelheid over de lege weg, langs de rij flats en de oude ketelcentrale.

De wisserbladen vegen de sneeuwvlokken van de voorruit.

Ze praten niet, maar ze denken allebei dat het waarschijnlijk gaat om iemand die vannacht niet wil doodvriezen: een dakloze, een ongedocumenteerde, een junk of een verwarde persoon.

Dat is het gebruikelijke.

Ze passeren het Scandic hotel en slaan de Skärholmstvågen in.

Bijna vijf jaar geleden was John erin geslaagd met een loper de deur van zijn broer open te maken. Luke lag met blauwe lippen op de vloer naast zijn bed. De stuwband van vergeeld rubber hing slap om zijn arm en het wattenschijfje met het stipje bloed was aan zijn Nirvana t-shirt blijven hangen.

John zal de pupillen van zijn wijdopen ogen nooit vergeten. Ze waren onwerkelijk klein, alsof ze er met de punt van de canule op waren getekend.

Sinds John straatdienst doet, heeft hij altijd drie neussprays Naloxon bij zich, ook al hoort dat niet tot de standaard uitrusting. Hij praat er niet over, maar met het tegengif heeft hij inmiddels al acht mensen het leven gered.

Ze rijden langs het donkere voetbalveld, over het industrieterrein en dan het natuurreservaat van Sätmaskogen in.

Als ze voor de stalen hekken van de camping blijven staan, zijn er acht minuten verstreken sinds ze op de oproep hebben gereageerd.

De supermarkt, het kantoor en het Thaise restaurant zijn gedurende de winter gesloten. Sneeuwvlokken vallen stilletjes door de lucht en landen op de asfaltvlakte voor hen.

John en Einar stappen zwijgend uit en klimmen over het hek. Ze kijken op de plattegrond van de camping, vinden veld G en lopen erheen.

De grote camping is merkwaardig troosteloos, zonder auto's, tenten en mensen.

Ze steken een geel grasveld met een ruitpatroon van wegen over naar een caravanterrein.

Aan hun rechterhand zijn heuvels met kale loofbomen te zien. Er dwarrelen sneeuwvlokken tussen de zwarte, uitstekende takken door.

Ze passeren een speeltuintje en een stortplaats voor chemische toiletten, waarna ze tussen de op blokken gezette caravans door lopen. De akoestiek verandert en het geluid van hun voetstappen wordt door de wanden opgevangen en op indringende wijze weerkaatst.

De ramen zijn donker, de vlaggetjes aan de hoge tv-antennes hangen slap en alle terrasjes zijn leeg.

John denkt aan hoe bang hij het laatste jaar voor zijn broer was, dat Luke soms boos, meedogenloos werd, zoals die keer dat John het geld terugvroeg dat Luke van hem had geleend.

Al van verre zien ze het licht in een van de verste caravans. Als ze dichterbij komen, blijkt het van een lamp achter de gordijnen voor een van de ramen te komen.

John blijft staan en zuigt zijn longen vol met koele lucht, hij trekt zijn dienstwapen, stapt op het metalen trapje, klopt hard op de deur en doet hem open.

'Politie, we komen naar binnen,' roept hij zonder echte kracht in zijn stem.

Hij loopt het duister van de caravan in en ziet donkere voetsporen in beide richtingen over de kunststof vloerbedekking met parketmotief lopen. Hij kijkt naar rechts in de gang, langs twee gesloten deuren en een kleine badkamer.

Alles is stil, er is geen beweging.

Met zijn pistool naar de vloer gericht loopt hij naar het verlichte woonkamerdeel. De wanden en het dak kraken bij elke stap die hij zet.

Recht voor zich kan hij alleen de keukentafel met vier stoelen zien. Het indirecte licht van de lamp verderop in de kamer glimt zwak in de bekraste oppervlakken van de meubels.

Als een vrouw ergens schuin voor hem met gedempte stem begint te praten, blijft hij abrupt staan.

‘Opnemen, dekhengst, opnemen,’ zegt ze speels. ‘Opnemen, dekhengst...’

‘Politie, ik kom naar binnen,’ roept John en hij voelt dat de haartjes op zijn armen rechtop zijn gaan staan door de aanmaak van adrenaline.

‘Dekhengst, opnemen... Opnemen, dekhengst, opnemen... Op...’

De vrouw zwijgt abrupt en John loopt met getrokken wapen door.

Een metaalachtige geur die hem aan een vochtige slijpsteen doet denken, vult de stilstaande lucht. Hij voelt de trillingen in de vloer als Einar met zware stappen de caravan in komt. John blijft staan, ademt trillend door zijn neus, luistert, zet dan een stap de keuken in, beweegt zijn wapen snel zijwaarts en jammert.

Op het roestvrijstalen aanrecht ligt een heel mensenbeen met een pleister op de knie en een zwarte herensok aan de voet. Spieren en pezen zijn met een tiental slordige bijslagen doorgehakt.

De kop is uit de kom van het heupgewricht gerukt en steekt wit af tegen het donkerrode weefsel.

‘Godallemachtig...’

Wanden, plafond en vloer zitten onder de bloedspetters. Op de salontafel liggen tussen de beide potten met plastic planten delen van een hoofd. Ondanks het ontbreken van kaak en kin ziet John dat het slachtoffer een man met zwart piekhaar en geblondeerde punten is.

Het hele tafelblad zit onder het bloed, dat slijmerig in een grote plas op de vloer drupt.

Het scherm van een telefoon die op de bank ligt, gaat aan, de naam Anna verschijnt en de persoonlijke beltoon begint weer: ‘Opnemen, dekhengst, opnemen... Opnemen, dekhengst...’

In het andere deel van de caravan opent Einar op hetzelfde moment de deur van de grote slaapkamer en hij schijnt met zijn zaklamp naar

binnen. Op het tweepersoonsbed ligt een romp zonder armen of benen. De wondoppervlakken zijn ruw en slierterig, met bleek kraakbeen en splinterige beenstompen.

Hij staart naar de harige buik van de in stukken gesneden man, de verschrompelde penis, de gespierde, getatoeëerde borst, de hals en de onderste delen van het hoofd.

De matras is doordrenkt van bloed en het hele lichaam glinstert donker.

Einar voelt dat het pistool trilt in zijn hand, alsof het onder stroom staat. De aanblik is zo heftig dat hij wankelt.

Hij klemt de zaklamp onder zijn arm en slaat zijn hand voor zijn mond. Als de ketchupgeur aan zijn vingers zich vermengt met de geur van vers bloed, draait zijn maag om.

John hoort de stampende passen van zijn collega, kijkt achter zich in de gang en ziet Einar achterwaarts de slaapkamer uit komen. Hij laat de zaklamp op de vloer vallen terwijl hij aan zijn RAKEL-toestel frummelt, dan stapt hij de caravan uit en geeft over.

John begint terug te lopen, maar blijft abrupt staan en luistert. De rillingen gaan over zijn rug. Door de wanden heen hoort hij een zwakke en tegelijkertijd mechanische lach.

Misschien komt het geluid van buiten, denkt John. Op dat moment gaat de lach over in een klaaglijk geluid, waarna het helemaal stil wordt.

Met bonzend hart nadert hij de laatste dichte deur.

Opeens komt de irrationele gedachte bij hem op dat zijn broer Luke achter de deur staat, met blauwe lippen, piepkleine pupillen en een bebloede machete over zijn schouder.

Buiten hoort hij Einar opgewonden en onsamenvattend praten met de regiomeldkamer.

John duwt de kruk omlaag, geeft de deur een zetje en richt zijn pistool het duister in.

Aan de wand onder het raam met gesloten luxaflex zit een radiator waar het snoer uit is getrokken. Over het witte metalen front is bloed gespat.